

és ezen tételek között a fent előadottak szerint az államsegély felemlítve nincsen.

Panaszos hivatkozik arra, hogy az általa élvezett államsegély az 1922. évi XXIV. t.-c. hatályba léptéig állandóan adómentes volt és ezen az alapon is vitatja azt, hogy adó alá most sem vonható. Azonban ez az indokolása sem helytálló, mert a társulati adóra vonatkozó törvényes rendelkezések megváltoztak.

Az 1875. évi XXIV. t.-c. hatálya alatt a bíróság joggyakorlata szerint az államsegély, amelyet a vállalat az államkincstártól nem ellenértéket képező viszonzatszolgáltatás fejében kapott, az üzlet nyers jövedelméből levonandó volt éspedig mint nem üzleti bevétel, az 1875. évi XXIV. t.-c. 1. §-ának azon rendelkezése alapján, hogy a nyilvános számadásra kötelezett vállalatok „üzleti jövedelmeik“ után tartoznak kereseti adót fizetni. Az 1922. évi XXIV. t.-c. ilyen megszorítást nem tesz és a mérlegszerű nyereséget adó alá vonja tekintet nélkül arra, hogy az minő forrásból származik. Az államsegélyt azon alapon tehát, hogy nem üzleti bevétel, az 1922. évi XXIV. t.-c. hatályba lépte óta levonásba hozni nem szabad.

De nem volt az államsegély levonásba hozható a panaszos által felhozott alapon az 1909. évi VIII. t.-c. hatálya alatt sem és ezért rendelkezett a 17. §. 5-ik pontja kifejezetten oly módon, hogy az állam által fizetett segélyek (subventiók) a mérlegszerű nyereségből levonandók.

Az 1909. évi VIII. t.-c. 17. §. 5-ik pontjának ez a rendelkezése az 1922. évi XXIV. t.-c. 16. §-ába felvéve nincsen, tehát az államsegélyek adómentességét az 1922. évi XXIV. t.-c. megszüntette, éspedig megszüntette azért, mert a vonatkozó törvényjavaslati indokolás szerint a törvényhozó célja az volt, hogy az adóköteles nyereséget az üzleti könyvekben elszámolt — a mérleg szerinti — tényleges eredményhez közelebb hozza.

A papirkoronában készült mérleg egyes tételei az adóalap megállapításánál nem valorizálhatók. (Közigazgatási Bíróság 13.533/1926. P. szám.)

Panaszos azt kifogásolja, hogy a megadóztatott és az 1923/24. üzleti évben az üzlethelyiség átalakítására felhasznált 180 millió koronát csupán papirkoronaösszegben vonták le a mérlegszerű nyereségből.

A bíróság a panaszt alaptalannak találta.

A vállalat az 1923/24. üzleti évben számadásait papirkoronaértékben vezette és a zárszámadását is ebben az értékben készítette. Az adóköteles nyereség kiszámítása tehát szintén csupán papirkoronaértékben volt eszközölhető és olyan törvényes rendelkezés, amely az adóalap kiszámításá-

nál egyes tételeknek valorizálását megengedné, nincsen, de nem is lehet, mert az ilyen részleges valorizálás pro és contra teljesen lehetetlen eredményekre vezetne. Ezt a papirkorona-értékek kiszámított adóköteles nyereséget kell az 1925. évi 400. P. M. számú H. Ö. 44. §-ában foglalt rendelkezések szerint aranykoronaértékre átszámítani és már ezen törvényes rendelkezés is kizárja azt, hogy az adóköteles nyereség kiszámításánál egyes tételek valorizált értékben vétessenek figyelembe. De nincsen törvényes alapja a panaszos által kért valorizálásnak még akkor sem, mert a megadóztatott tartalékalapból csak annyit szabad az adóköteles nyereség megállapításánál levonásba hozni, amennyit abból a vállalat igazoltan és számszerűen felhasznált és miután a felhasználás is papirkoronaértékben történt, a kir. adófelügyelő helyesen vonta le azt az összeget, amely a számadások adatai szerint számszerűen tényleg felhasználtatott.

Az értékesökkenési leírás vagy tartalékolás mérve kifogás esetén a fél kérelmére szakértő meghallgatásával állapítandó meg. (Közigazgatási Biróság 10.291/1926. P. szám.)

Panaszos azt kifogásolja, hogy a felszerelések értékéből 10%-on felül eszközölt leírást a mérlegszerű veszteségből levonták.

A vállalat fellebbezését a kir. adófelügyelő azért utasította el, mert a felszerelés értékéből a „tényleges tíz évi élettartamnak megfelelő 10% leírás jogosult”. Ez az indokolás helytálló akkor, ha a kivetés során a kérdéses tárgyak használati idejének tartama megfelelő módon megállapíttatik. Panaszos azt sérelmezi elsősorban, hogy a kir. adófelügyelő a fellebbezésben előterjesztett kérelem dacára az 1925. évi 400. P. M. számú H. Ö. 14. §. (1) bekezdésének 3. pontjához fűzött utasítás (7) bekezdésében szabályozott eljárást nem folytatta le és a leírás megfelelő voltának megvizsgálása céljából a vállalatnál felvilágosításokat nem kért és szakértőket nem hallgatott meg.

A felhívott H. Ö. 14. §. (1) bekezdésének 3. pontjához fűzött utasítás (5) bekezdésében említett 10%-os határ nem azt jelenti, hogy a vállalat többet adómentesen leírni nem jogosult, hanem csak azt, hogy a pénzügyi hatóságok a 10% leírást egyelőre ne kifogásolják. Ha pedig a leírás 10%-ot meghalad, akkor azt minden esetben alapos vizsgálat tárgyává kell tenni a (7) bekezdésben szabályozott eljárás szerint, és pedig különösen abban az esetben nem mellőzhető a (7) bekezdésben szabályozott eljárás, ha a vállalat annak lefolytatását a tényleges használati időtartam megállapítása céljából kifejezetten kéri.

Az utasítás (5) bekezdésében felsorolt számszerű adatok a tájékoztatás jellegével bírnak és nem zárják ki azt, hogy a